

nímu vlastníku nedoručena. Nebylo tedy třeba ani vyšetřovati spornou mezi stranami otázku, jde-li vskutku o fideikomis, jak opatrovník vlastnice tvrdí.

Čís. 2038.

Záborový zákon ze dne 16. dubna 1920, čís. 215 sb. z. a n.

Podstaty svěrenskou a zpupnou dlužno s hlediska § 2 zák. zák. co do výměry posuzovati zvláště, byť držitel svěrenství a vlastník zpupného majetku byl touž osobou.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R II 422 22.)

O k r e s n í s o u d doručil hospodařícímu vlastníku výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku. R e k u r s n í s o u d výpověď zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a nařídil rekursnímu soudu, by doplně řádně řízení, znovu rozhodl. Neuznav ostatních námitek vypovězeného uvedl posléze

v d ů v o d e c h:

Za to poslední námitka je duvodna. Majetek zpupný a svěrenský nelze dle § 2 zák. zák. sčítati, byť držitel svěrenství s vlastníkem zpupného majetku byl jednou a touž osobou, neboť není držitel svěrenství také jeho vlastníkem, nýbrž jen požívatelem, a dle § 2 zák. zák. sčítati lze jen majetky náležející v l a s t n í c k y j e d n é o s o b ě anebo týmž spoluvlastníkům, kdežto zde jsou vlastníci různí, při zpupném statku stěžovatel, při svěrenství veškerost dočasných i budoucích čekatelů společně s ním (§§ 629, 630, 645 obč. zák.). Pakliže zpupné jmění stěžovatelovo nedosahuje výměry § 2 zák. zák., nepodléhá záboru a nemůže mu z něho dle § 12 náhr. zák. dána býti výpověď. Tu však tvrdí stěžovatel, že jeho zpupný majetek měří 52 ha a něco a že jest obsažen ve vypovězených nemovitostech. Sluší tedy vyšetřiti výměru zpupného majetku stěžovatelova a zjistiti, které z vypovězených nemovitostí pod něj spadají, a pakliže majetek ten dle zjištěné výměry záboru nepodléhá, ohledně nemovitostí jej představujících výpověď zamítnouti, ohledně majetku svěrenského však ji v platnosti zachovati.

Čís. 2039.

Dopravní autobus značné ceny nelze dle § 251 čís. 6 ex ř. vyloučiti z exekuce proti majiteli drobné dopravní živnosti.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R II 429/22.)

Majiteli dopravního ústavu zabaven byl dopravní autobus. Žádosti o vyloučení auta z exekuce, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d ji zamítl. D ů v o d y: Rekursní soud nesdílí názoru prvního soudu, že dlužníka lze považovati za maloživnostníka a že zabaveného auto-

busu potřebuje k osobnímu pokračování ve výdělečné činnosti. Konaným šetřením je zjištěno, že auto pojme 40 osob a že se dlužník domáhá koncesse dopravy osob z nádraží J. do J. města, po případě též dopravy poštovní. Podnik takový nelze přirozeně řaditi mezi podniky maloživnostníku (§ 251 čís. 6 ex. ř.), které předpokládají provozování živnosti v malém, při čemž by nevadilo, že dlužník k provozování živnosti používá šoféra a že autobus neřídí sám, nemaje zkoušky šoférské. V tomto případě jde však o podnik, k jehož založení a vedení je potřebí značného kapitálu, takže zde není podmínek § 251 čís. 6 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 251 čís. 6 ex. ř. jsou z exekuce vyloučený předměty, jichž řemeslník nebo drobný živnostník potřebuje k osobnímu dalšímu výkonu svého řemesla nebo své drobné živnosti. Zdali stěžovatel jest jen drobným živnostníkem, jest nerozhodno. I když se předpokládá, že tomu tak jest, dlužno uvážiti, zdali zabaveného autobusu potřebuje k výkonu své drobné živnosti, jež podle jeho tvrzení, obsaženého v návrhu na vyloučení autobusu z exekuce, záleží v dopravě osob, a dle usnesení soudu prvé stolice také v dopravě balíku, ze stanice do města J. Tuto otázku dlužno zodpověděti záporně, neboť k dopravě právě uvedené a provozované jako drobná živnost, stačila by obyčejná drožka nebo fiakr s místy pro několik osob. Takovým nebo tomu podobným vozem obyčejným však autobus stěžovatelův není. V zájemním protokole ze dne 13. února 1922 uvedena jest jeho cena 220.000 Kč a podle tvrzení správní komise města J. je to velký vůz, v němž umístí se okolo 40 osob, stěžovatel koupil jej za cenu kolem 150.000 Kč a ku provozování podniku tímto vozem bylo by třeba hotovosti větší než 100.000 Kč.

Čís. 2040.

Upsání IX. válečné půjčky. Komisionář (banka), u níž složeny byly peníze na úpis půjčky, nebyl bez ukladatelova souhlasu oprávněn, zaslati je vídeňské poštovní spořitelně.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, Rv II 259/22.)

Žalovaná banka oznámila oběžníkem ze srpna 1918, že bude přijímati zálohy na IX. rakouskou válečnou půjčku. Žalující záložna složila pak u žalované banky zálohy celkovým penízem 40.000 K, jež pak žalovaná převedla na zálohový účet Vídeňské poštovní spořitelny. Když pro politický převrat k vypsání IX. válečné půjčky nedošlo, domáhala se záložna na bance vrácení splacených záloh a, byvši odmítnuta, žalovala o zaplacení uvedeného peníze v Kč. Oba nižší soudy žalobě vyhověly. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice by ji znovu projednal a rozhodl z důvodu, uvedených pod čís. 685 této sbírky. Žalovaná banka uvedla při novém jednání, že vklad žalující záložny byl vkladem zvláštního druhu, který měl a musí býti odveden dle vyhlášených podmínek poštovní spořitelny ve Vídni, což žalující straně